

Posudek bakalářské práce

Alžběta Koždoňová: *Divadelní tvorba Alfreda de Musseta*

Název bakalářské práce zavádí: správně by se měla jmenovat *Láska v divadelní tvorbě A. de M.*; takto očekáváme úplný rozbor Mussetovy rozsáhlé divadelní tvorby, a ten tu nenajdeme; zvlášť obtížně by se ospravedlňovala nepřítomnost Mussetovy vrcholné divadelní hry, historické tragédie *Lorenzaccio*. Téma lásky jako skutečný námět práce je upřesněno v úvodu, lze se tedy přes tuto nepřesnost přenést, i když je do jisté míry znakem kandidátcina obecného přístupu: jisté ledabylosti nebo snad rozháranosti a lehkovážnosti, která se projevuje zejména ve formulačním detailu.

Těžištěm práce je analýza Mussetových her, v nichž je milostné téma exponováno nejvýrazněji a nejzajímavěji: *Les Caprices de Marianne*, *On ne badine pas avec l'amour*, *Un caprice a Carmosine*. Tyto rozborů jsou zpracovány metodou poněkud školskou, ale uspokojivě. Předslány jsou jim dvě úvodní kapitoly: souhrnná kapitola o Mussetově životě a díle, která má povahu obšáhleji zpracovaného encyklopedického hesla, a přehled o vývoji francouzského divadla v období bezprostředně před romantismem a v romantismu. Tato kapitola je poměrně zajímavá a svědčí o seriózní studijní práci; začíná poměrně zeširoka o dramatické 18. století (leč beze zmínky o Mari-vauxovi nebo Beaumarchaisovi), postrádá však nakonec to nejdůležitější: nějaké důkladnější obecné včlenění Mussetovy tvorby a jeho divadelních koncepcí do tohoto kontextu. Nenajde se tu ostatně ani žádná obecná charakteristika Mussetovy divadelní tvorby jako takové, takže taková tvrzení, jako že *Marianniny rozmary* „tvoří jistý přechod mezi dosavadními hrami a hrami, které budou následovat“, jsou prázdná a bezobsažná, prostě proto, že práce o „dosavadních hrách“ a jejich charakteru nic neříká a neříká nic ani o těch dalších, které nejsou zrovna předmětem podrobné analýzy. V tom vidím hlavní koncepční nedostatek práce.

Rozháraný je také kandidátcin způsob psaní; zvlášť velkým stylisticko-gramatickým zmatkem se vyznačuje úvodní kapitola: literární díla, která nejsou francouzská, jsou uváděna pod francouzskými názvy (Pohádky tisíce a jedné noci, Zuřivý Roland), zatímco *Mille et un jours*, francouzská kompilace perských pohádek z 18. století, by zasloužila vysvětlivku, protože nejde o nic známého (informaci jsem nicméně našel na internetu během půl minuty, což by se bylo jistě podařilo i studentce). „Škola“ Henri IV je známé pařížské lyceum, pokud Musset získal za svou latinskou disertaci cenu „v soutěži“, bylo by dobré uvést, v jaké soutěži. Vrcholem této nedbalosti je věta: „Musset složil baladu *Le Réve*, která byla **pod vlivem** P. Fouchera otištěna v dijonském **plátku**“ (str. 8). Stejně na str. 9: hra „byla oceněna především pro autorův **pokrok** (ale v čem, sakra?)“; na str. 10: „v revue (které?!) vyšel Sainte-Beuvův článek, který klasifikoval autory podle popularity a Musset se nacházel na **nějaké žalostné příčce**... Pocit nedocenenosti se na Alfredovi **stále více podepisoval**...: to už není ani pokleslý styl novinářský, ale jeho bezděčná parodie. Příkladů by se dalo uvést víc.

Když čteme o „krátkém vzplanutí k mladičce Louise“, ptáme se právem, zda neměla náhodou nějaké příjmení (je míněna Louise Colletová?) Když čteme o úspěchu hry *Un caprice* (autorka píše název bez neurčitého členu, což nelze) v roce 1847, jsme nejprve překvapeni, protože o pár řádků výš jsme četli, že hra vyšla v roce 1837: tento desetiletý odstup není zprvu nijak ujasněn. K tomu přistupují drobnější nepřesnosti věcné i formální: Hra *S láskou nejsou žerty* je označena za tragédii, novela *Emmeline* za román, pod zámkou autorova odporu k psaní prózy nám zůstávají zamlčeny nejslavnější Mussetovy povídky. V textovém editoru navíc špatně funguje mezerník, takže narazíme co chvíli na nerozdělená slova, čísla poznámek jsou umístěována extravagantně

dovnitř citátu. V textu zaujme autorčina nemírná záliba v adverbium „následně“, atd. Drobných nečistot by se dalo vyjmenovat víc, než kolik je na to v běžném posudku místa.

Využití té sekundární literatury, kterou měla studentka k dispozici, je uspokojivé; když si však stěžuje na to, že je takové literatury málo, musíme si klást otázku, s jakým úsilím asi hledala. Také umění dohledat sekundární literaturu k odborné práci patří.

Práci pro analytické kvality detailních rozborů k obhajobě doporučuji, s hodnocením velmi dobře až dobře.